

ALANOVA VÁLKA

Když mi bylo osmnáct, vzházel mi strýček Sam,
že by mi rád navléhl uniformu, abych si to rozdal s chlápem,
co se jmenuje Adolf. A tak se i stalo.

Alan Ingram Cope

EDICE PRO EMU
SVAZEK 6

CET OUVRAGE, PUBLIÉ DANS LE CADRE DU
PROGRAMME D'AIDE À LA PUBLICATION F. X. ŠALDA,
BÉNÉFICIE DU SOUTIEN DU MINISTÈRE FRANÇAIS
DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES ET EUROPÉENNES,
DE L'AMBASSADE DE FRANCE EN RÉPUBLIQUE TCHÈQUE
ET DE L'INSTITUT FRANÇAIS DE PRAGUE.

TATO KNIHA VYCHÁZÍ S LASKAVOU POMOCÍ
FRANCOUZSKÉHO MINISTERSTVA ZAHRA NIČNÍCH VĚCÍ,
VELVYSLANECTVÍ FRANCOUZSKÉ REPUBLIKY V ČESKÉ REPUBLICE
A FRANCOUZSKÉHO INSTITUTU V PRAZE V RÁMCI
PODPŮRNÉHO PROGRAMU F. X. ŠALDA.

VEŠKERÁ PRÁVA VYHRAZENA

© MEANDER, 2010

© FIRST PUBLISHED BY L'ASSOCIATION, FRANCE, 2002

© EMMANUEL GUIBERT, 2002

ILLUSTRATIONS © EMMANUEL GUIBERT, 2002

TRANSLATION © ALENA JURION, 2010

ISBN 978-80-86283-82-1

EMMANUEL GUIBERT

ALANOVA VÁLKA

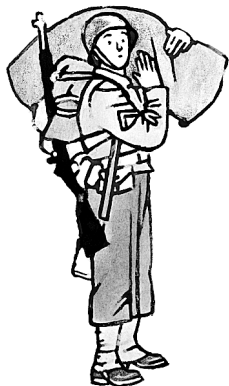
PODLE VZPOMÍNEK
ALANA INGRAMA COPEA

2

V den svých narozenin, 19. února 1945, jsem se tedy vylodil ve Francii.

Naložili nás do vagónů, kterým se říká osmačtyřicítka. Jsou to obvyčejné dřevěné vagóny s posuvnými dveřmi.

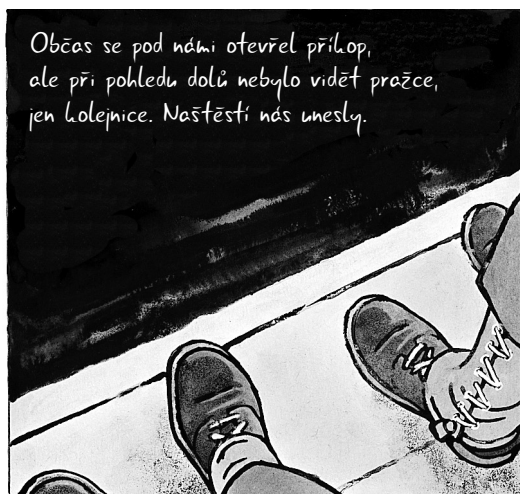
Osmáctyřicítka proto, že se do ní vestoje vejde čtyřicet mužů nebo osm koní. Vleže čtyřicet mužů převážet nejde a koně, jak víte, si obvykle nelehají.

Dost dlouho jsme čekali, než se vlak konečně pomalu rozjel. Pohled na krajinu kolem nebyl moc povzbudivý.

Všude sahá spoušť.

Na prohlížení té zdi jsem měl dost času, zůstali jsme tam
totiž stát skoro celou noc. Kameny v ní byly zčernalé
léty a sazezi a bylo na ní velkými písmeny tlustou
štětovou a určitě narychlo napsáno

PARIS

(Řídkám narychlo, protože bílá
barva nestačila proniknout do
malty mezi kameny.)

Nemůžu si pomoci, ale vzpomínka
na tu zeď mi v paměti splývá
s tím, co mi řekl Lou,
když jsem ho po válce navštívil
v New Jersey. Vyprávěl mi,
že patřil k prvním americkým
vojákům, kteří osvobodili Paříž.

Lidé se mohli samou radostí pomínout.
Viš, Alane, tehdy jsem si poprvé pořádně
zapíchal. Bože můj! Najednou to šlo,
píchal jsem jako o život,
byla to paráda...

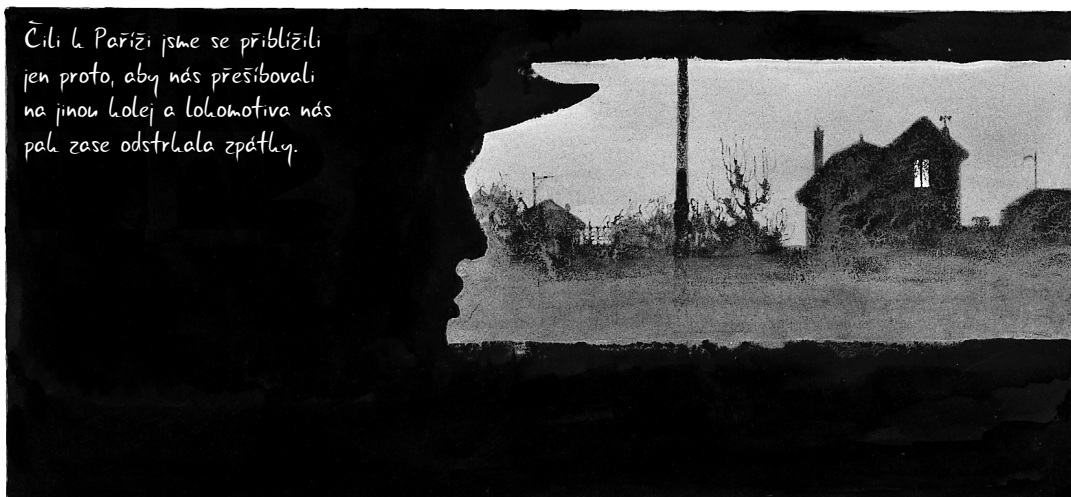
Já ovšem trčel v tom vagónu. Ve spaní jsme se střídali nebo si lehali jeden na druhého.

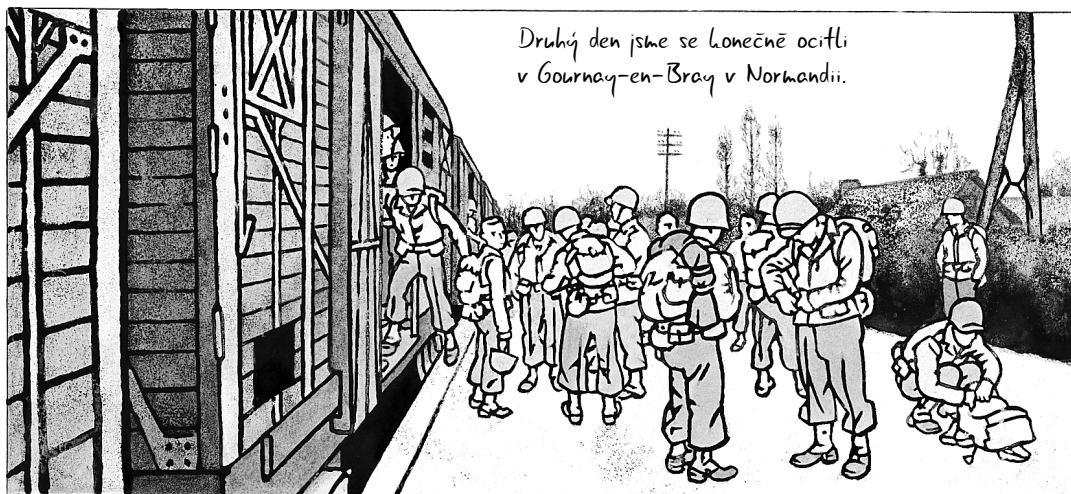
A pak se najednou vlak rozjel opačným směrem. Viděli jsme z Paříže jen tu zdi podél jakéhosi vyschlého loryta, bylo to před nějakým nádražím, jakým, to jsem nikdy nezjistil.

Čili k Paříži jsme se přiblížili jen proto, aby nás přesíbovali na jinou kolej a lokomotiva nás pak zase odstrhala zpátky.

Druhý den jsme se konečně ocitli v Gournay-en-Bray v Normandii.

V Normandii jsme uvízli dva měsíce, protože armáda nám
lamši zašantročila zbraně i auta.

Řekli nám: „Neví se, kam se naše auta poděla, nejela za námi podle plánu,
a zřejmě skončila jinde.“

Naše obrněné vozy, džípy, děla, kulomety, bazuky, minomety – tohle všechno poslali
omylem někam jinam. Byli jsme úplně beze zbraní. Jen důstojníci měli pistole.
Co se týče aut, nula. Měli jsme jen pár nákladáků, které nám ani nepatřily.

Byla to naprosto šílená situace.

Znovu jsem tam narazil na Markera, Kulika a Polského. Spolu s posádkou dalšího vozu jsme ložirovali za statkem v prvním patře stodoly, v níž byly ustájené dvě krávy. To se náramně hodilo, jelikož krávy krásně hrály.

Na statku se hospodařilo jen velmi slušně, protože chyběli lidé.

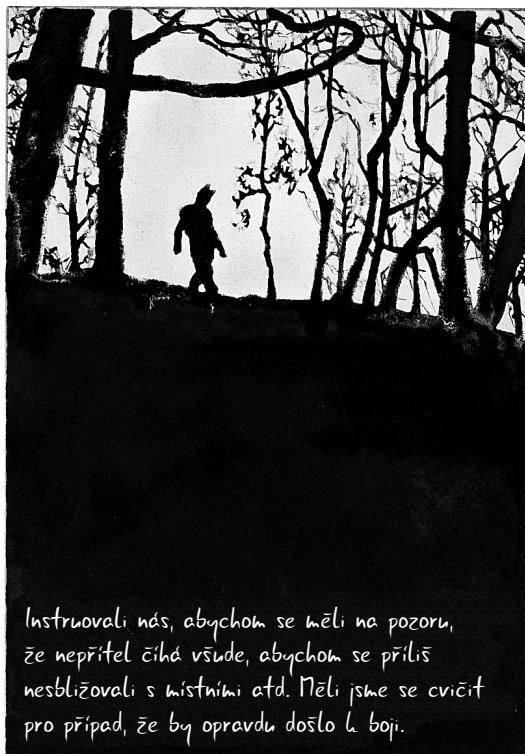
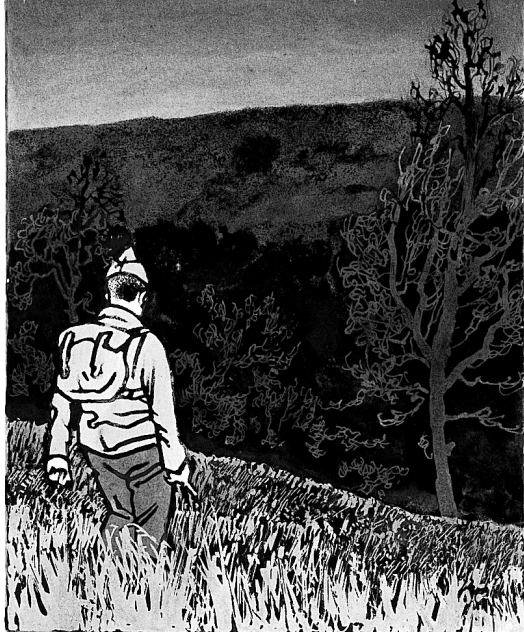
Četaři si nastěhovali velení vedle naší stodoly, do zděného domku bez oken, v jehož jediné místnosti byl krb. Kapitán sídlil na jiném statku o něco dál.

Vytěžili jsme z toho dva měsíce odpočinku, tedy relativního. Bylo to totiž nudné živobytí. Museli jsme studovat vojenské příručky a poslouchat, když nám z nich něco předčítali. Trávil jsem čas hlábováním s ostatními a procházkami.

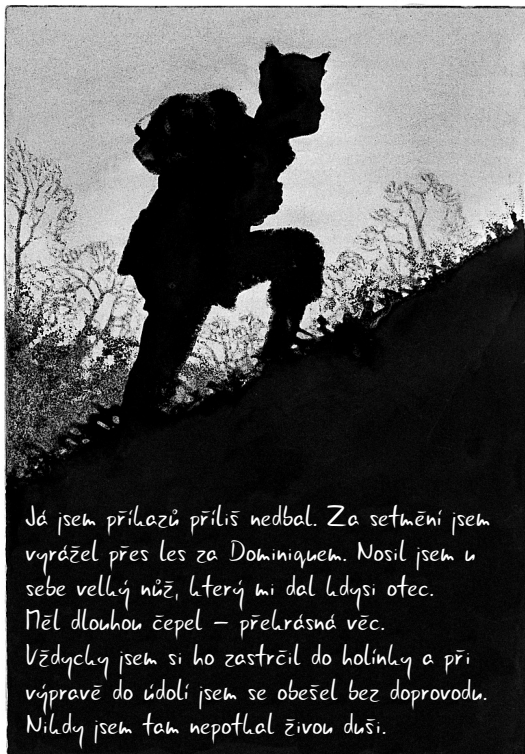
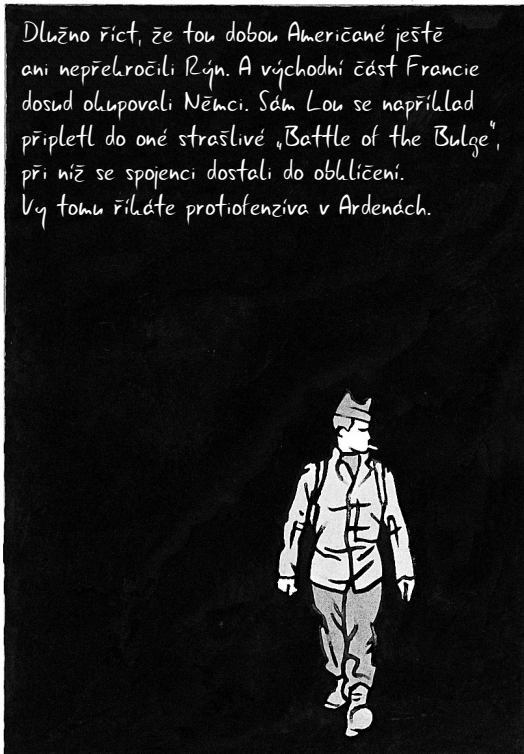

Na opačné straně údolí trčela zas jednotka
Dominiqua D'Antony. Často jsem za ním chodil,
protože on sám toho moc nenašlapal.

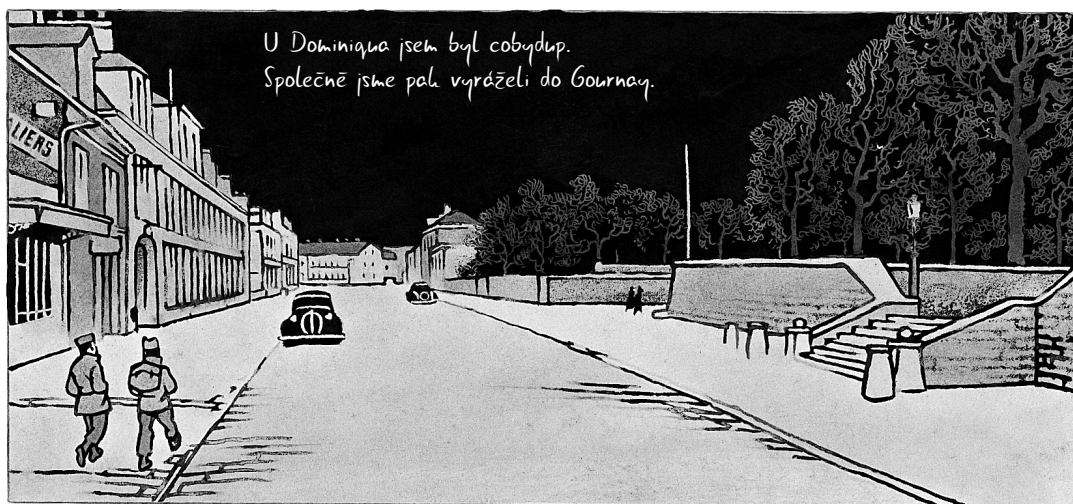

Instruovali nás, abychom se měli na pozoru,
že nepřítel číhá všude, abychom se příliš
nesblížovali s místními atd. Měli jsme se cvičit
pro případ, že by opravdu došlo k boji.

Dlužno říct, že tou dobou Američané ještě
ani nepřehročili Rýn. A východní část Francie
dosud okupovali Němci. Sám Lou se například
připletl do oné strašlivé „Battle of the Bulge“,
při níž se spojenci dostali do obklíčení.
Vy tomu říkáte protiofenzíva v Ardenách.

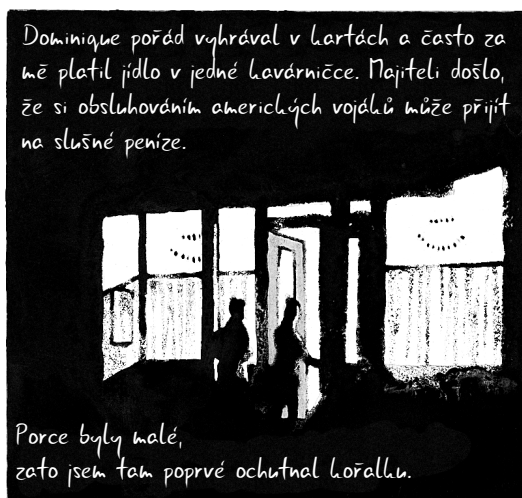
Já jsem přilazů příliš nedbal. Za setmění jsem
vyrážel přes les za Dominiqueem. Nosil jsem u
sebe velký nůž, který mi dal kdysi otec.
Měl dlouhou čepel – překrásná věc.
Vždycky jsem si ho zastrčil do holínky a při
výpravě do údolí jsem se obešel bez doprovodu.
Nikdy jsem tam nepotkal živou duši.

U Dominique jsem byl cobydup.
Společně jsme pak vyrazili do Gournay.

Bývalo to tam jako po vyhoření. Víte, celá Francie zničená nebyla, ale země vesměs chátrala. Nebylo za co provádět opravy.

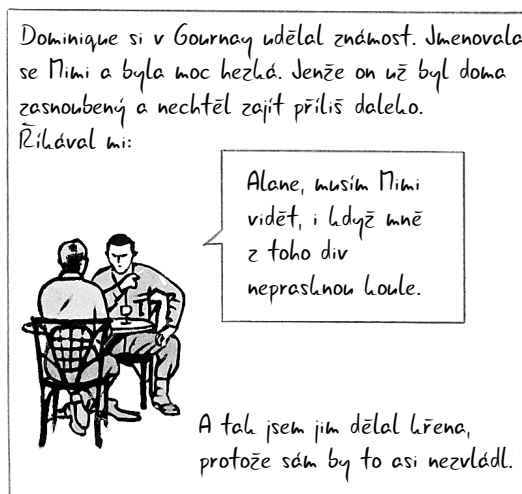

Dominique pořád vyhrával v kartách a často za mě platil jídlo v jedné kavárně. Najíteli došlo, že si obsluhování amerických vojáků může přivést na slušné peníze.

Porce byly malé,
zato jsem tam poprvé ochutnal koralku.

V té kavárně jsem tehdy prvně viděl záchody, které vypadaly jako dlouhá dřevěná lavice se dvěma vzájemně sousedícími otvory. Byly pro muže i ženy zároveň, a někdy nezbývalo než vykonávat potřebu společně s někým dalším.

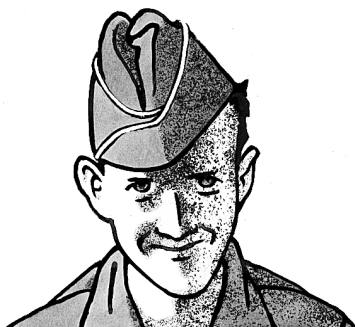

Dominique si v Gournay udělal známost. Jmenovala se Nimi a byla moc hezká. Jenže on už byl doma zasnoubený a nechtěl jít příliš daleko. Říkal mi:

Alane, musím Nimi vidět, i když mě z toho div neprasknou koule.

A tak jsem jim dělal lířena, protože sám by to asi nezvládl.

Dominique mi představil jednoho kamaráda, Francise, který byl o něco starší než my. Noc jsme si rozuměli. Byl to opravdový milovník vážné hudby.

Francis se seznámil s mladou ženou, která už měla pověst začínající koncertní klavíristky. Jmenovala se Monique de la Brochellerie.

Zavedl nás k ní na návštěvu, bydlela trochu stranou od Gournay.

Úplně mě ohloulila. Za války byla někde pryč a teprve nedávno se vrátila domů, k svému klavíru.

Zahrajte prosím něco pro Alana.

Ráda, ale za tu dobu, co jsem nehrála, jsem vyšla ze cviku.

Hrála Beethovenovy sonáty. Občas se opravdu spletla a musela začít znovu, ale všem bylo jasné, že hraje fantasticky.

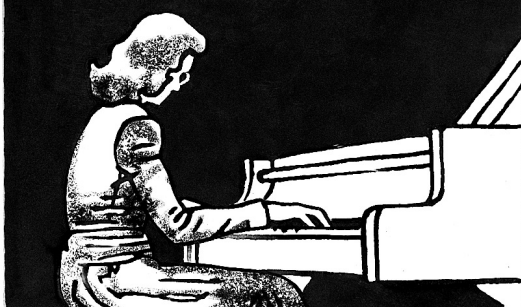
O čtyři roky později se mi v Paříži dostaly do rukou noviny, kde se psalo, že Monique de la Brochellerie má koncert.

Ovšem že jsem na ten koncert šel. Hrál sonátu Pěsniční svit zrovna jako před čtyřmi lety, ale přímo záračně. Už nevdhala.

Většina programu byla věnována Scarlattimu, kterého mám ohromně rád. Od té doby si ho občas hraju pro sebe.

Šel jsem pak za ní do šatny, představil jsem se a ona se radovala, že mě zase vidí.

Nevíte, co se stalo s Francisem? Jeden čas mi psal, ale pak se odmlčel.

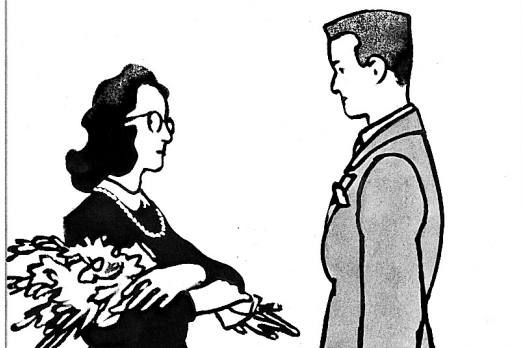

Ani já nemám žádné zprávy. Zkoušel jsem něco zjistit, ale marně.

Byl to takový jemný hluk. Často jsem si říkal, jestli třeba neomemochl.

Ani jeden z nás se to neodvážil vyslovit, ale oba nás napadlo, že možná padl. Měl ji moc rád.

Takže jsem našel Monique de la Brochellerie. S lidmi, které mám rád, se skoro vždycky shledám, a to za těch nejméně očelávaných okolností.

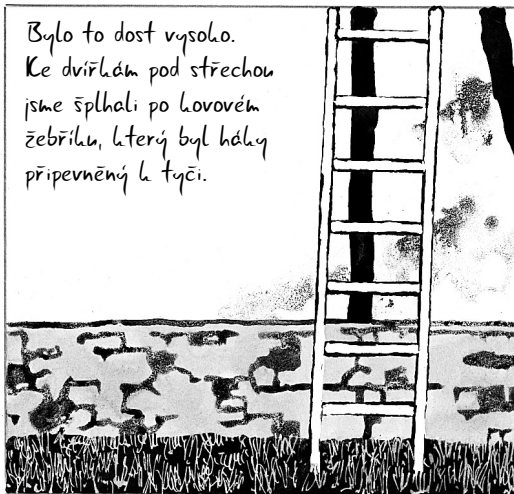

O Gournay se toho moc povědět nedá.
Ale přece! Ve stodole se mi stal pěkný malér.

Už jsem říkal,
že jsme spali nad
ustájenými kravami.

Bylo to dost vysoko.
Ke dvířkům pod střechou
jsme šplhali po kovovém
žebříku, který byl háky
přípevněný k tyči.

Všichni po něm lezli normálně, to znamená čelem
ke zdi. Jen já ne. Tak nějak z blbosti jsem
vždycky dolů sestupoval jako po schodech, paty
zahlesnuté za příčky žebříku.

Cope, proč takhle
lezeš? Vždyť je to
nebezpečné!

Ale kde, vidíš
přece, že to jde.
Navíc přitom
můžu něco držet.

Toho dne jsem se
chystal prát.
Vždycky jsem rozdělal
oheň, ohřál jsem si vodu
a v helmě si vypral
všechny věci.
Protáhl jsem se dvířky
jako obvykle, v jedné
ruce jsem držel špinavé
prádlo, ve druhé
helmu. Ani jsem se
nepodíval dolů.

Někdo ale žebřík
mezitím odstavil.

